

géstelen álmainkba, ahol aztán az életünk többi szereplőinek álarcával bukkan elő. Lassan kihúzzuk a karunkat, a lábunkat alóla, ernyedtestünkkel arrébb húzódunk tőle, elszabadulunk a másiktól, és ébredésig megfedkezünk róla. Általában így alszanak, akik hosszú házasségeket élnek le együtt, és közben gyakran vannak egyedül. Az új házások összeölelkezve alszanak, de alvás közben is érzik a másikat maguk mellett, és álmukban is a partnerüket látják.

Mivel mindketten arra vártak, hogy egyik hétről a másikra úgymint elmúlik minden, találkák a röpke boldogság színét öltötték fel, ennek megfelelően izgalmasak voltak, mint az órák múlása, és hihetetlenül valóságosak. Többször is szeretkeztek, szebeni szalámit és füstölt húst ettek kenyérrel, ittak, összecserélték a poharikat, egymást átölelve ketten szívták el egy szál cigarettát, egyikük keze vagy lába elzsibbadt a másik teste alatt, miközben a Házban történekről diskuráltak.

De voltak pillanatok, és a kevés együtt töltött időhöz képest túl hosszúak, amikor csak hallgattak. Nem akartak feltétlenül mindent megbeszélni, ami eszükbe jutott, nehogy megsebezzenek vagy elveszítsék a másikat. Vagy azért, mert hallgatva tanulunk meg hallgatni. A horgászó színe évszakonként és óránként változott. Napnyugtára olyan lett, mint egy óriási, vörösén izzó tepsi. Most, hogy beköszöntött a tél, ezüstös jégréteg szikrázik rajta; köröskörül zúzmarától fehérlenek a fák, és a partról eltűntek a horgászok.

De majd újra visszatérnek, a tavasszal együtt, és Letiția meg Sorin hetente egyszer vagy kétszer még mindig itt lesz.

